

“De Geest van God in het huis van je leven”

Preek nav Joh 20:19-23

Paaskerk Baarn, 15 mei 2016 Pinksteren

ds Marleen Kool-Mout

1. Vandaag wilde ik beginnen met een vraag. En deze vraag luidt als volgt: ‘Wat vult het huis waar u woont?’. Niet letterlijk welke stoelen, banken of tafels er zijn, of wat er aan de muur hangt, maar: welke geest ademt uw, welke geest vult jouw huis op dit moment nou het meest? Want elk huis heeft toch iets van een levend lichaam. Je kunt je er in thuis voelen, Het kan zitten als een warme jas, of knellen als een te strak jurkje. Het kan er donker zijn als in een kelder of zo licht als de stralende zon. Als je bij iemand anders binnenkomt dan merk je het soms al op de drempel welke geest dat huis ademt. Een deur kan wijd openzwaaien, je wordt enthousiast ontvangen, er ademt gastvrijheid, hartelijkheid. Er zijn ook huizen gevuld met reserve, dan gaat de deur maar op een kiertje open...of kijkt iemand eerst door het gordijn, een bedrukt gezicht kijkt je aan, je weet niet of het gepast is dat je komt of niet. Een deur van een huis kan langzaam opengaan, je wordt wel begroet maar je merkt, voelt: er is iets dat drukt op de schouders van haar bewoner. Op de drempel kun je het soms al aanvoelen: hier is het goed, hier is iets aan de knikker, hier wordt het leven gevierd, of hier wordt iemand gemist. Er is een geest van rouw of van geluk. Daar is liefde en hier zit men te dicht op elkaar. Niet altijd kun je er de vinger op leggen, niet exact kun je zeggen waar het vandaan komt, maar je voelt het, die geest die dringt zich aan je op heeft invloed ook op jouw binnenkant, hoe je je voelt, hoe je reageert. Wat vult het huis waar jij woont? Want elk huis heeft iets van een levend lichaam.

2. Deze vraag komt niet zomaar uit de lucht vallen, hij past bij Pinksteren. En ik beseef ook wel, dat het een vraag is waar u niet meteen een antwoord op heeft. Er is vaak zo veel wat ons huis vult. U mag hem dan ook gerust de komende twee dagen meenemen, deze pinkstervraag. Het is een vraag die opkomt uit het verhaal van Johannes. Het trof me toen ik het weer las deze week, dat beeld van die leerlingen. In dat huis. Bij elkaar, ze hebben de deur van hun verblijfplaats dicht gedaan. Op slot. Er was te veel gebeurd. Wat vulde hun huis? Hun huis, zo stel ik me voor, ademt een geest van rouw om de dood van hun geliefde meester. Maar ook van angst. Voor de leiders van hun stad. Bang zijn ze dat hen hetzelfde overkomen zal als Jezus. Misschien is er ook wel schaamte, want hadden zij Jezus niet beter kunnen beschermen? Wat was hun vriendschap waard geweest?

3. Het moet plotseling gebeurd zijn, onverhoopt staat hij in hun midden. Beeldend schrijft Johannes: de leerlingen *zien* hem staan. In het NT woorden twee woorden gebruikt voor zien. Het ene is ‘theoreo’, daar hoor je ons woord theorie in, het ander is horao...En zo tegen het einde van het evangelie gebruikt Johannes dat laatste woord voor zien en dat betekent zoiets als: in je opnemen, schouwen. Ervaren.

Dat gaat verder dan kijken, dan observeren. Ze worden er in betrokken, in wat ze zien, het is eerder schouwen, dan aanschouwen. Hun binnenkant doet mee. Zien met de ogen van je hart. Daarover gaat het hier. En ze gaan zien op het moment dat Jezus zegt: ‘Ik wens jullie Vrede.’ Vrede, dat is zijn wachtwoord. Zijn kenteken. Vrede hadden ze met hem in hun midden ervaren. Die woorden bewerken iets in hun hart, die bewerken wat in hun huis.

Ze zien geen gat in de muur van hun huis, waar Jezus als een soort goochelaar door heen is gebroken, ze ervaren dat er van binnen iets doorbroken wordt.

Jezus, dat probeert Johannes duidelijk te maken, is in een situatie, in een wijze van zijn waarin alles voor hem open ligt. Door niets meer belemmerd. De beperkingen van het bestaan, doen

er voor Jezus niet meer toe. Hij is nieuw, levend, enthousiast. In de Geest van God betekent dat. Geestkrachtig. En de leerlingen *zien hem* en zijn verheugd. Ze leven op.

Toen Jezus nog bij hen was hadden ze die Geest in hem herkend. de Geest van liefde, van trouw, en vrede, die zagen zij dus ergens *buiten* hen, in Jezus.

Zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit.' Zegt Jezus vervolgens hen. En hij blaast over hen heen en zegt: 'Ontvang de heilige Geest.'

Je hoort de echo van Genesis in Johannes woorden. God die met zachte handen uit wat water en aarde begint te boetseren, iets uit niets scheidt, dat een levend lichaam, een mens wordt als hij zijn adem inblaast. Zo herhaalt Jezus, zet hij voort, wat God begonnen is. Hij ademt leven in dat gesloten huis. Leven in de harten van zijn vrienden.

Er hoeft maar een enkel woord met een bijzondere diepte te vallen, een woord van vrede, of het overvalt hen dat de Eeuwige in hun midden is. Niet langer ergens *buiten* hen, maar in het huis van hun *eigen* leven. Dichtbij kan het niet.

4. Dat kun je herkennen, als je er even bij stil staat. Wat hier beschreven is, overkomt je soms. Eén woord is er soms maar voor nodig, of een gebaar in een dienst, in een gesprek, één stukje muziek of lied wat de juiste snaar bij jou raakt en alles wordt lichter. De Naam van God komt in je op. Ik zal er zijn, betekent die Naam. Dat ervaar je dan. Dat gebeurt dan. Hij komt het huis van je leven binnen. En je merkt, dat er een andere geest gaat waaien in je huis, in je leven. Dat rouw geleidelijk plaatsmaakt voor dankbaar gedenken. Of waar je huis gevuld is geweest met verwijten, dat je er toe komt elkaar te vertellen waar je naar verlangt.

Dat een geest van angst en wantrouwen voorzichtig plaats maakt voor een geest van vertrouwen. Dat een uitgebluste geest, op adem komt.

Aan die Geest is behoefte. Bij ons, in ons leven, maar ook in onze tijd, deze wereld. Want in het groot en in het klein is er veel onrust, veel onzekerheid. Veel neiging ook om onze deuren maar dicht te doen. Om het leven van andere mensen, dat op ons afkomt uit onszelf te houden.

Ook binnen de kerk gebeurt dat. Dat deuren dicht gaan. Uit angst, uit verdriet voor alles wat voorbij gaat. De een doet daarom haar deuren dicht. Om te behouden wat ze hebben. Een ander doet haar deuren om dezelfde reden juist open. ...Op op een nieuw spoor te komen...Om nieuwe verbindingen aan te gaan...Die Geest herken ik in ons pionieren hier in Baarn. Aansluiten bij wat is, waar mensen zijn, oog hebben en oor, hart voor wat hun huis vult. en dat zo merken we verbindt.

'Wees een bron van vergeving', drukt Jezus zijn vrienden op het hart.

Maw laat in je omgang met anderen merken dat mensen altijd een nieuw begin mogen maken. Wie dat verstaat kan immers liefhebben, het leven, God, z'n naaste, zichzelf.

5. Wat is het mooi om juist op deze dag, een kind te mogen dopen en de belijdenis te vieren van twee uit ons midden. Want met dopen drukken we dat precies uit: jij mag leven, dwars door het water van nood en dood heen. Met de doop zeggen we, als het een keer niet lukken wil met jou, dan probeer je het gewoon weer opnieuw. Want dopen is als ouders beamen: wij ontvangen jou als kind van God. En ook wat er in je leven ook gebeurt, als je valt, mag je weer opstaan, als je een keer de boot mist, probeer je het de volgende keer nog een keer. En belijdenis doen is Ja zeggen. Je deur open zetten voor die Geest van liefde, van vergeving, van vrede. Zoekend en tastend, ieder gedragen door ervaringen van vertrouwen. We spraken met elkaar over beelden van God die je met je meedraagt. Een van deze was de letter Beth...de letter waar Genesis mee opent. Mooi is het dat deze letter de vorm heeft van een huis en het karakteristieke van dit huis is, is dat het aan een kant open is. Zo is God zeggen de rabbijnen: als grond onder je voeten, een dak boven je hoofd een steun in de rug, open naar voren, zodat je kunt gaan. Het leven in, verbonden met het mysterie, zoekend in vertrouwen, ontvangend de Adem van de Levende. Die ons allen begeleidt en draagt en leven geeft. Die dagelijks

onderdak zoekt in ons bestaan. Dat wij haar mogen binnenlaten in de ruimte van ons huis.
Moge dat zo zijn.